

This Family of Mine

เรื่องเล่า
ลูกสาวมาเฟีย

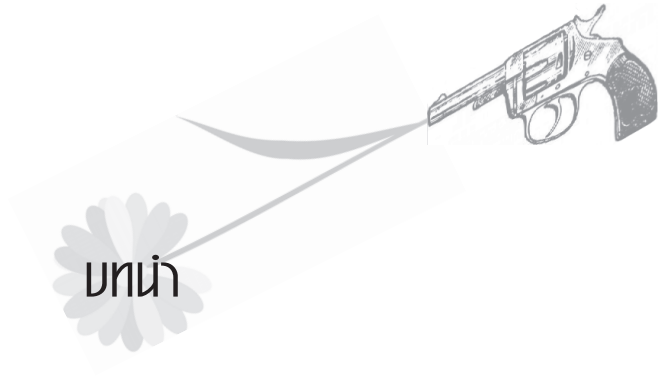
วศกฉเรีช กัฉฉกั เป็ฉฉน
ฉฉฉ ฉฉฉฉฉฉฉฉ ฉฉฉ

สารบัญ

คำนำสำนักพิมพ์	5
คำนำผู้แปล	7
บทนำ	11
1 ระเห่ระอ่อน	20
2 โดดเดี่ยว	31
3 สักวันต้องได้ดี	39
4 อัครินประจำบ้าน	46
5 ชายในฝัน	58
6 วิวาร์มาเพีย	70
7 เกิดมาเก่า	77
8 แก้วตาดวงใจ	85
9 ทายาทก็อตติ	89
10 อ่าลาอาลัย	94
11 รักแม่เท่าฟ้า	104
12 พ่อของฉัน	114
13 กลับบ้านเรา รักรออยู่	118
14 พ่อกลับมาแล้ว	125
15 ชีวิตต้องเดินต่อไป	137
16 ผู้ชายซื่อๆ	146
17 คิดถึงใจจะขาด	151
18 ข่าวลือ	172
19 ไซ่ในหิน	181
20 ลูกผู้ชาย	185
21 หัดบิน	194

22	สาวเข็กซี่	198
23	สาวบริสุทธิ์	201
24	นาที่แห่งรัก	210
25	ใจสลาย	217
26	คนพิเศษ	226
27	ชีวิตลิขิตเอง	240
28	ทนายทมาเพีย	247
29	เรื่องของเรา	257
30	ชีวิตเกินร้อย	266
31	โหด เลว ดี	271
32	ถึงจะแพ้ก็ยังมีผู้	276
33	ข่าวลือ	283
34	เงิน เงิน เงิน	293
35	บ้านไร่ปลายนา	298
36	กำลังใจ	310
37	รู้ว่ารัก	316
38	อยากจะร้องไห้	320
39	หัวใจสลาย	329
40	ผู้ต่อไป	348
41	อย่าไปเสียน้ำตา	352
42	ก้าวต่อไป	356
43	ยิ้มสู้	363
44	กล่อมพ่อ	369
	บทส่นท้าย มือเย็นวันอาทิตย์	379
	ความก่อกาย	389
	เกี่ยวกับผู้เขียน	405
	เกี่ยวกับผู้แปล	407

15 มิถุนายน 2002

เมืองควีนส์, แลรัฐนิวยอร์ก

ประตูสู่สถานเซนต์จอห์น¹ แถบมิดเดิ้ลวิลเลจ² ในเมืองควีนส์ ได้แบ่งกันโลกของคนที่ยังมีลมหายใจจากโลกของผู้วายชนม์ ตัวประตุนั้นนั้นจัดว่าสวยงามน่ามองด้วยเหล็กดัดลวดลายบาโรก³ ซึ่งดูเหมือนจะเรียงไล่ลงมาจากรวงสวรรค์ อย่างน้อยก็ในฐานะเส้นคั่นระหว่างคนเป็นกับคนตาย ที่ดิน 14 เอเคอร์นี่คือสถานที่พักผ่อนตลอดกาลของชาวนครรัฐนิวยอร์กทั้งที่มีหน้ามีตาหรือไร้ชื่อเสียง รวมถึงศิลปินเสียดสีสังคมโรเบิร์ต เมเปิลธอร์ป นักเล่นกล้ามเพาะกายอย่าง

¹ หนึ่งในเก้าสถานฝังศพของชาวคริสต์นิกายโรมันคาทอลิกในนิวยอร์ก

² ย่านที่อยู่อาศัยของคนมีฐานะในเมืองควีนส์ รัฐนิวยอร์ก มีประชากรผิวขาวมากกว่า 4 ใน 5 ของทั้งหมด

³ ศิลปะรูปแบบหนึ่งที่มีแนวคิดหลักที่ว่าโลกคือเวที

ชาร์ลส์ แอ็ดลาส นักการเมืองหลายคน เจ้าพ่อมาเฟีย⁴ อย่างโจเซฟ โคลอมโบ, คาร์โล แกมบิโน และวีโต้ เจโนวีส์ ความตายไม่เข้าใครออกใคร ไม่มีการเตือนล่วงหน้า ทำยี่สิบแล้ว มนุษย์ทุกผู้ทุกนามไม่เคยแตกต่างกันเพียงไร ก็เหลือเพียงสิ่งเดียวที่จะต้องพบในบั้นปลายของชีวิต คราวนี้เป็นตาของพ่อของฉัน จอห์น ก็อตติ ผู้ที่จะมาพักช่วงช่วงกาลนิรันดร์ในสุสานแห่งนี้

รถกว่าร้อยคันแล่นเป็นขบวนตามเส้นทางในสุสานมาอย่างช้าๆ แต่ละคันดูก็มีระดับ เบนซ์ คาคิลแล็ค และลินคอล์นรุ่นหรูคันโต ทุกคันล้วนมีสีดำ บรรทุกคนเต็มอัตราวิ่งตามหลังรถบุปผชาติที่ประดับประดามวลดอกไม้เกินพิภัก ด้านหน้าสุดมีรถนำขบวนศพคันสีดำเป็นเงาวัน

ขบวนพิธีศพลัดเลี้ยวมาตามถนนคดเคี้ยวที่ปกคลุมไปด้วยต้นหญ้าจนกระทั่งรถนำศพมาถึงจุดหมาย ตามด้วยขบวนรถต่อทำยี่สิบเรียงแถวกันมาราวกับตัวต่อโดมิโน คันแล้วคันเล่า

เราลงจากรถตรงหน้าโบสถ์ ชายชราร่างเล็กนัยน์ตาลึกโหล หนวดเคราขาวโพลนโผล่พรวดออกมาจากบ้านพักสัปเหร่อ เขารีบร้อนเดินข้ามทางแคบๆ มือก็พยายามคลำหาพวงกุญแจในกระเป๋า ก่อนที่จะไขประตูกระจกสีบานมึนมาตรงหน้า

ผู้ที่มาร่วมไว้อาลัยพากันลงจากรถทีละคนสองคน แล้วพากันเดินคอคดเข้าไปที่โบสถ์ ฉันเองมากับลูกชายทั้งสามคน คือ คาร์ไมน์ จอห์น และแฟรงค์ ตามด้วยแองเจิล-พีธาวของฉันกับลูกสาวของเธอ

---

⁴ มาเฟียนิวยอร์กมี 5 สายใหญ่ๆ คือ แกมบิโน ลูคเกเซ เจโนวีส์ โคลอมโบ และ โบเนนโน มีลูกสมุนมาเฟียตามลำดับชั้นสายงาน แต่ละสายตั้งชื่อตามนามสกุลของนายใหญ่ผู้ก่อตั้งสายงานอาชญากรรมตั้งแต่เรื่อง คุมถีน เก็บค่าคุ้มครอง ทำร้ายร่างกาย ค้ายาเสพติด ปล้นสินค้านำ บ่อน หวยเถื่อน การพนัน ฯลฯ

ชื่อวิตตอเรีย ฉันนั่งรถคันหนึ่งจากทั้งหมดสิบคันของครอบครัว แองเจิลกับฉันจุนคี่กันติด จึงมักจะคิดและรู้สึกคล้ายๆ กันเสมอ พอรถหยุดลง เราทั้งสองไม่ได้ขยับตัวเพื่อลงจากรถ ไม่รู้ว่าเป็นเพราะความกลัวหรือความประหวั่นพรั่นพรึงใจกันแน่ มันเหมือนกับว่าเราสองคนตัวแข็งเป็นอัมพาตไปเสียอย่างนั้น แน่ละ เราทั้งสองต่างได้รับการเลี้ยงดูสั่งสอนมาจากชายคนเดียวกันมาเป็นเวลาหลายต่อหลายปี เราจึงไม่อาจทนต่อการจากไปของพ่อได้ ขณะที่คนอื่นๆ กำลังรอเรามาสมทบอยู่ข้างนอกก่อนที่จะเข้าไปในโบสถ์นั้น เป็นอะไรที่คาดเดาได้ พวกปาปาราสซีนำเบือพากันออกกันอยู่อีกฟากถนนห่างออกไปราวห้าสิบลูก ฟังเสียงเอ็ดตะโรอื้ออึงไปขายทำเงิน เราคุ้นเคยกับสายตาประสาชีมานานพอตัว เลยพอจะอ่านเกมออก ไม่มีทางเสียหรือก เราไม่มีวันทำอะไรที่จะยิ่งกระตุ้นความสนใจจนกลายเป็นเป้าสายตาพวกช่างภาพมากเข้าไปอีกแน่

ภายในโบสถ์ แสงสลัวๆ จากเทียนไขทรงกระบอกสี่ขาไว้กับโคมไฟกระจกสีโบราณด้านบน ยิ่งทำให้บรรยากาศในงานศพน่าอึดอัดเข้าไปอีก มีแต่ความหม่นอับเฉาราวกับเป็นห้องนั่งเล่นสมัยดึกดำบรรพ์ยังงัยงั้น พื้นด้านหลังโบสถ์ปูพรมสีเขียวคร่ำคร่าบนฝาผนังติดวอลเปเปอร์ลายดอกเซี่ยๆ เครื่องเรือนไม้สีเข้มเก่าแก่กระจัดกระจายไปทั่ว โศฟาตรงนั้น เก้าอี้ตรงนั้น คลุมไว้ด้วยผ้าสีเบจบางๆ

เสียงเพลงของโบสถ์ดังออกมาจากลำโพง ผู้มาร่วมไว้อาลัยพากันเดินเข้ามาด้านใน สมาชิกครอบครัวนั่งลงที่ม้านั่งแคบๆ แถวหน้าสุดต่อด้วยบรรดาญาติๆ และมิตรสหาย ฉันนั่งตรงฝั่งขวาของแถวแรก หนาบข้างด้วยแม่และพี่สาว โลงศพของพ่อทำจากไม้มะฮ็อกกานี ขลิบขอบทองรูปใบไม้ตั้งห่างจากพวกเราเพียงแค่สามฟุตเท่านั้นเอง

อยู่ใกล้พ่อขนาดนี้ และรู้ว่าพ่ออยู่ในกล่องไม้ที่จะต้องถูกฝังใต้ผืนดินไปตลอดกาล--ฉันทนไม่ไหวจริงๆ ฉันรู้สึกเหมือนจะเป็นลม กว่าสิบสามปีมาแล้วที่ฉันได้กอดพ่อ สัมผัสพ่อ มันเป็นเวลา 13 ปี 6 เดือน 4 วันที่พ่อถูกจองจำในทัณฑสถานกลางที่มีการคุ้มกันแน่นหนาที่สุดในเมืองแมเรียน รัฐอิลลินอยส์ เวลาไปเยี่ยม เราทำได้เพียงแค่อุ้ม หัวเราะและร้องให้กันเท่านั้น ไม่เคยได้สัมผัสกันใกล้ชิดเพราะมีกำแพงกระจกเพล็กซ์ทึบใสที่ทำจากแผ่นอะคริลิกกั้นกลางระหว่างเรา ตอนนี้อพ่อกำลังหายใจถี่ แต่ก็เหมือนถูกจองจำคุมขัง ไกลเกินกว่าฉันจะเอื้อมไปกอด ไม่รู้เหมือนกันว่าระหว่างความตายกับคุก อันไหนที่แยกว่ากันสำหรับพ่อ (และสำหรับฉัน)

ไม่นาน น้ำตาก็พร่างพรูออกมาด้วยความรวดเร็ว เศร้าโศก ฉันยังบอกกับพ่อไม่พอว่าฉันรักพ่อ ต้องการพ่อ และท่านสำคัญกับฉันมากขนาดไหน ฉันสะอื้นตัวโยน แม่เอนเข้ามาหาเอามือโอบไหล่ฉันไว้

“ทุกอย่างจะต้องเรียบร้อยจ้ะ ลูกรัก” แม่บอก

ฉันพยักหน้ารับแล้วกุมมือแม่เอาไว้ มือแม่ข้างอุ้งแขน เปี่ยมล้นด้วยความเป็นแม่ แต่กระนั้นฉันก็รู้ว่า ทุกอย่างจะไม่มีวันกลับมาเป็นเหมือนเดิมได้หรอก เสาหลักของครอบครัวได้จากไปแล้ว การจากไปของพ่อทำให้เราทั้งเศร้าเสียใจและหวาดกลัว สายตาของแม่บ่งบอกความรู้สึกเหล่านี้ได้ดีที่สุด คืนวันก่อนนี้เองที่ฉันเจอแม่เดินไปเดินมาในห้องนอนตอนตีสาม แม่พูดว่า

“แม่นี้ก็ไม่ออกเลยว่าชีวิตที่ปราศจากพ่อจะเป็นยังไง” แม่กระซิบ

พวกเราต่างก็รับรู้ถึงความกังวลของแม่ได้เช่นกัน พ่อเป็นคนเคร่งครัดเรื่องครอบครัวต้องอยู่พร้อมหน้ากันเป็นพิเศษ เราต้องมารวมตัวกันอย่างน้อยสัปดาห์ละครั้งในมือเย็นวันอาทิตย์ รับประทานพาสต้ากับเนื้ออบยัดไส้ นี่เป็นธรรมเนียมที่เราปฏิบัติกันมายาวนาน

กว่าสามทศวรรษ มันเป็นหนึ่งในวันที่พ่อมีความสุขมากที่สุดในแต่ละสัปดาห์ ตอนที่พวกเรามารวมกันในบ้านหลังเดียวกัน หัวข้อต่อกระซิกและเล่าเรื่องให้กันฟังตอนทานอาหารน่าจะนับเป็นสวรรค์บนดินสำหรับพ่อเลยก็ว่าได้ ถ้าไม่ติดธุรกิจยุ่งเหยิงหรือขึ้นโรงขึ้นศาลอะไร พ่อจะนั่งเล่นกับหลานๆ รับประทานอาหารและหัวเราะด้วยกันเป็นชั่วโมงๆ เลยทีเดียว นั่นเป็นเวลาที่แสนสุขของพ่อ และยิ่งถือเป็นสิ่งสำคัญแม้ในยามที่พ่อต้องไปอยู่ในคุก พ่อกำชับให้เราทำตามธรรมเนียมนี้เสมอเป็นปรารถนาสุดท้ายของพ่อก่อนจากบ้านไป โดยมากหน้าที่นี้จะตกอยู่กับฉัน ซึ่งฉันก็เต็มใจจะทำ

“ไม่ว่าจะเกิดอะไร” พ่อชอบพูดแบบนี้ตอนที่เราไปเยี่ยมในเรือนจำที่แม่เรียน หรือเวลาโทร.คุยกัน “ลูกต้องให้ความสำคัญกับธรรมเนียมของบ้านเรานะ”

น่าแปลกที่เรื่องงานเลี้ยงวันอาทิตย์แสนธรรมดาที่กลับกลายเป็นเรื่องหนักหนาสำหรับฉันเอาตอนนั้นเอง พ่อจากไปแล้ว ภาระงานเลี้ยงวันอาทิตย์ก็น่าจะหมดไปด้วย (อย่างน้อยก็เรื่องความสลักสำคัญ) ฉันรู้ว่าครอบครัวเราไม่อาจจะรวมตัวกันได้อย่างสมบูรณ์แบบอีกแล้ว ธรรมเนียมที่ว่าก็น่าจะจบลงเช่นกัน ฉันแค่รู้สึกเศร้า ไม่มีพ่อคอยยึดเหนี่ยวเราไว้ด้วยกัน ฉันรู้ว่าพวกเราตระกูลก็อตติจะแตกกระสานซ่านเซ็นกันไปคนละทิศละทางในไม่ช้านี้

“อย่ามัวแต่ยุ่งุ่นวายกับธุระส่วนตัวจนลืมคิดถึงความสำคัญของการได้อยู่ด้วยกันนะลูก” พ่อบอกเอาไว้ในจดหมายสั้นๆ ที่ฉันได้รับเพียงไม่นานก่อนพ่อจะจากโลกนี้ไป

ฉันมองไปที่โลงศพ พลันความทรงจำในหัวที่มีต่อครอบครัวก็อตติของเราก็โถมท่วมความคิดและจิตใจ

“พวกเราจะพยายามค่ะพ่อ”

เมื่อสมาชิกในครอบครัวและเพื่อนฝูงทั้งหมดนั่งประจำที่แล้ว ผู้คนที่มาร่วมไว้อาลัยก็พากันเดินเข้ามา ทั้งหมดได้รับอนุญาตให้ยืนตรงด้านหลังของโบสถ์จนไม่มีที่ว่างเหลือ ทว่าท่ามกลางกลุ่มคนเหล่านั้นบางคนก็ฉันรู้จักเป็นอย่างดี กลับต้องยืนอยู่ด้านนอกโบสถ์

ความเงียบงันปกคลุมภายในโบสถ์ขณะที่บาทหลวงคำนับและเริ่มกล่าวคำไว้อาลัย

“พระบิดาผู้ทรงประทับอยู่ ณ สรวงสวรรค์...”

เสียงของท่านก้องกังวานไปทั่วโบสถ์ แต่คำพูดเหล่านั้นกลับไม่เข้าห้วงฉันเลย ฉันเคืองคว้างหลงทางอยู่ในห้วงความคิด ด้านนอกพายุกำลังเคลื่อนตัวเข้ามา อากาศแปรปรวน ฟ้าแลบส่งเสียงคำราม ฝนเริ่มเทลงมากกระทบกับหน้าต่าง แม้ว่าจะมีคนอยู่แน่นชนิด ฉันกลับรู้สึกโดดเดี่ยว มีแต่ความโศกเศร้าที่สิงสู่ร่างกาย ฉันอยากจจะกรี๊ดร้องอยากให้ยกเลิกพิธีอะไรนี้เสีย แต่กลับไม่มีแรงพอจะทำได้ หลังจากร้องไห้มาสองวัน ฉันแทบหมดแรง ไม่ไหวแม้แต่จะพูดออกมา

“อาณัติกรของพระองค์ได้โปรดมาสู่ ขอพระประสงค์จงสำเร็จ เทอญ”

บาทหลวงพูดต่อไป คนที่อยู่ด้านหลังได้รับอนุญาตให้อำลาพ่อของฉันเป็นครั้งสุดท้าย แต่ละคนต่อแถวเดินเข้าไปและวางกุหลาบไว้บนโลงศพของพ่อคนละดอก

มันเป็นพิธีกรรมอันเคร่งขรึมและเป็นอันหนึ่งอันเดียวที่เชื่อมระหว่างผู้มาร่วมไว้อาลัยจากต่างชนชั้นของสังคมไว้ด้วยกัน ชายหญิงหลายต่อหลายคนในนี้ได้มาในคืนภาวนาอุทิศ⁵ ของพ่อและเล่าเรื่อง

⁵ ก่อนทำพิธีมิสซาปลงศพจะมีธรรมเนียมที่ชาวคริสต์มาร่วมสวดภาวนาอุทิศตอนกลางคืนเพื่อฟังบาทหลวงอ่านคำกล่าวแสดงการรอคอยการคืนฟื้นขึ้นมาของผู้ตาย

ของท่าน หญิงชราจรจัดจากแถบไอโซนปาร์กนั่งสะอื้นและเล่าถึงความใจดีของพ่อฉัน ว่าท่านเคยให้เงินเธอเป็นประจำมาตลอด 20 ปี พนักงานทำความสะอาดคนหนึ่งบอกว่าพ่อได้ช่วยให้ลูกชายคนเดียวของเขาได้เรียนต่อระดับวิทยาลัย แม่บ้านคนหนึ่งจากแถวรีอกอะเวย์ บูลเดอร์⁶ ยกความดีที่พ่อได้ช่วยชีวิตลูกสาวของเธอที่ป่วยด้วยโรคลูคีเมีย พ่อได้จัดหาผู้เชี่ยวชาญเรื่องเนื้องอกจากบอสตันมาดูแลวินิจฉัยอาการป่วยของเด็กหญิง จากนั้นก็มีเศรษฐีชรา อดีตซีอีโอบริษัทขนาดใหญ่ที่ถึงกับจำให้คร่ำครวญถึงบุญคุณที่เขายังไม่ได้ตอบแทนพ่อ (และตอบแทนไม่ได้) พ่อเคยช่วยเขาผู้นี้เผชิญสถานการณ์เลวร้ายและเอาชนะต่อ “ปัญหาและภัยพาล” จากการติดพันเด็กวัยรุ่นหนึ่งอายุ 19 จากมหาวิทยาลัยในกลุ่มไอวีลีก⁷ ที่มาพร้อมกับพ่อแม่ ได้กล่าวขอบคุณที่พ่อช่วยเขาให้รอดจากคุกเพราะการเล่นพิเรนทร์ห่ามๆ พ่อแม่วัยกลางคนของเด็กหนุ่มอพยพจากอิตาลีมาอยู่อเมริกานานกว่าสิบปีด้วยความหวังที่จะลืมตาอ้าปากและมอบโอกาสดีๆ ให้กับลูกชายคนเดียว ทั้งคู่ถึงกับกลืนน้ำตาขณะเล่าว่าพ่อของฉันได้เตรียมทนายมือหนึ่งมาช่วย

แม้แต่ผู้ประกาศข่าวท้องถิ่นชื่อดังก็ยังติดหนี้บุญคุณพ่อที่เคยช่วยชีวิตพ่อของเธอ ชายผู้นำสงสารล้าลึกเข้าไปเกี่ยวพันกับนักเลงสองคนในบรูคลิน ที่หวังจะรวบหางมัดจากการใช้กลยุทธ์ในการลงทุนของชายผู้นี้ แต่เมื่อผลไม่ออกมาอย่างที่คิดจึงโดนเชคบิล

ฉันเคยได้ยินเรื่องราวความดีแต่ละเรื่องของพ่อมาก่อนหน้านี้หลายปีแล้ว และยิ่งได้รับรู้มากขึ้นอีกในคืนสวดภาวนาอุทิศของพ่อ

⁶ ชื่อถนนสายหนึ่งในนิวยอร์ก ตัดผ่านย่านควีนส์

⁷ กลุ่มมหาวิทยาลัยอันดับต้นๆ ของอเมริกา มี 8 แห่ง ที่คนไทยรู้จักกันดีคือ เยล ฮาร์เวิร์ด พรินซ์ตัน คอร์เนลล์ เป็นต้น

และต่อเนื่องมาจนตลอดทั้งวัน---เรื่องราวคุณงามความดีของจอห์น ก๊อตตี ที่ถูกพวกหนังสือพิมพ์แท็บลอยด์บิดเบือนปั้นปั้นอย่างไม่เหลือ หลอ

“ขอพระองค์ทรงโปรดประทานขนมปังแก่พวกเราในวันนี้”

หนังสือพิมพ์หลายต่อหลายฉบับในนิวยอร์กกระจายข่าวลือ เรื่องสังฆมณฑลปฏิเสธรับร่างของพ่อสุโบสถ์คาทอลิกเพื่อทำพิธีมิสซา ปลงศพ แถมยังลงข่าวว่า “ตระกูลก๊อตตีถูกบอกรับหน้าหาย” ซึ่งความจริงไม่ได้เป็นเช่นที่ว่าเลย เราเองไม่เคยขอฝังศพพ่อในพิธีมิสซา ปลงศพเต็มรูปแบบเสียหน่อย

อย่างไรก็ตาม แม่ของฉันจูนขาด แม่จดจำเรื่องที่สังฆมณฑล รับพ่อเอาไว้เพียงไม่กี่ปีก่อนหน้านั้น ถึงขนาดบอกว่าพ่อเป็นเหมือนเสา หลักของชุมชนหลังจากที่พ่อระดมทุนเพื่อปรับปรุงโบสถ์ในเครือที่ คิวินส์ ภายหลังแม่ได้ก่นด่าตีตราไว้เลยว่าโบสถ์คาทอลิกเป็น “ที่ สุมหัวของพวกปากว่าตาขยิบ” “เมื่อไหร่ที่เงินหรือความช่วยเหลือ ของจอห์น ก๊อตตี มาละก็ เมื่อนั้นใครๆ ก็รุมแห่แหนด้อนรับอย่างกับ ผู้วิเศษ แต่พ่อเขาตาย ไม่ได้มีเงินทองมากมายให้กับโบสถ์ และเมื่อ มีเรื่องแยๆ โผล่ขึ้นมา พวกนี้ก็สะบัดก้นหนี ซึ่งไม่ต่างอะไรกับนัก การเมืองเลย”

พอเกิดเรื่องนี้ขึ้น แม่เลยยื่นกรานว่าไม่ต้องไปขอทำพิธีมิสซา ปลงศพแบบคาทอลิกอะไรทั้งนั้น ปล่อยให้ไปตามบุญตามกรรม “บนพื้นพสุธาที่ตั้งสรรวงสวรรค์...”

ฝูงชนที่อยู่ด้านในค่อยๆ คืบไปข้างหน้าทีละนิด แต่ละคนวัด มือเป็นสัญลักษณ์ไม้กางเขนแล้ววางดอกกุหลาบเพื่อแสดงความ คารวะเป็นครั้งสุดท้าย ขณะที่ดอกไม้กองกันเป็นพะเนินเหนือโลงศพ ฉันบังเอิญเหลือบตาไปเห็นชายคนหนึ่ง อาจเป็นเพราะเสื้อคลุมกันฝน

เนื้อวูลที่เขาสวมในขณะที่ตอนนี้เป็นเดือนมิถุนายนซึ่งเป็นหน้าร้อน หรือไม่กี่เป็นเพราะอากาศชวนให้เขาอึดอัด ดูเหมือนเขาจะตื่นคน เขากุมเสื้อกระชับเข้ากับตัวพลางกวาดตาไปรอบๆ พยายามหาทางเดินไปที่โลงศพ ในมือไม่มีดอกไม้

เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยเองก็สังเกตเห็นพิรุณ การ์ดคนหนึ่งเดินเข้ามาประชิดชายสวมเสื้อกันฝนทางขวา ส่วนอีกคนขนบาททางซ้าย แคंपริบตาเดียว ทั้งสองก็หิ้วปีกผู้บุกรุกไปที่ประตู ฉันทมารู้เอาภายหลังว่าชายคนนั้นเป็นผู้สื่อข่าว เขาใช้เสื้อกันฝนผิดจุดนั่นสำหรับบังกล้องวิดีโอ แน่นอน เขาไม่ใช่ผู้สื่อข่าวหนึ่งเดียวที่ทำการกลมกลืนแฝงตัวมาร่วมไว้อาลัย สื่อมวลชนอีกกว่ายี่สิบคนก็ถูกพาตัวออกจากโบสถ์ก่อนจบพิธีเช่นกัน ในทางกลับกัน ยังมีผู้มาร่วมไว้อาลัยซึ่งมีความเคารพรักต่อพ่อจริงๆ ที่ไม่สามารถเข้ามาร่วมพิธีได้ คนเหล่านั้นเป็นมาเฟียระดับสูงในองค์กรอาชญากรรมที่เฟอปีโอกำลังหมายหัว และกฎหมายก็สั่งห้ามอาชญากรเหล่านี้เข้าร่วมงานศพและงานสาธารณะอื่นๆ เพื่อป้องกันการก่อเหตุ

“อย่าได้นำเราไปสู่กิเลสทั้งผอง...”

ทันทีที่คนในครอบครัวทยอยกันออกมาจากประตูด้านข้างที่มีเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย 12 นายคอยกันพวกผู้สื่อข่าวไม่ให้รุมทิ้งเรา เรารีบขึ้นรถลิμουซีนที่จอดรอท่ามกลางแสงแฟลชชวูบวบและคำถามสารพัด ผู้สื่อข่าวคนหนึ่งจ้องตาฉันก่อนจะเอ่ยปากถามด้วยรอยยิ้มแฝงเลศนัยว่า “วิตตอเรีย คุณจะประดับประดาครอบครัวไหนหรือ” เขายืนเฝ้ามาทางฉัน พยักพืดให้ตอบ

“เถอะน่า...บอกผมหน่อย ว่าการเติบโตมาในบ้านก็อดตีนิะมันเป็นยังไง”

ระทึกร้อน

ฤดูหนาว ปี 1952

ประตูปลาตโกโรโกโสข้างทางรถไฟบุคลิกินถูกกระแทกออกอย่างแรงจนเศษไม้กระจุยกระจายไปตามลมหนาว สำหรับเด็กชายอายุสิบสองปีแล้ว ภาพที่นายอำเภอบุกเข้ามาด้วยวิธีการรุนแรงเช่นนี้ หลอกหลอนจิตใจเขาไปจนโต ตำรวจท้องถิ่นสองนายกับนายอำเภอจากการเคหะแห่งชาติพากันเข้ามาขับไล่ครอบครัวลินไว้ไม่ตอกสิบสามชีวิต ก่อนจะถึงเทศกาลคริสต์มาสเพียงสัปดาห์เดียวเท่านั้น

พ่อของฉันทอนอคู้คู่อยู่กับพี่ชายน้องชายอีกหกคนที่ต่างต้องเบียดเสียดยัดเยียดอยู่ในห้องห้องเดียวกับที่นอนสองหลังในอพาร์ทเมนต์เก่าคร่ำคร่าแบบสามห้องนอน เวลานั้นเป็นฤดูหนาว หนาวจนจับขั้วหัวใจ แต่ไม่มีเด็กคนไหนในครอบครัวก็อดติสวมเสื้อผ้าพอกจะกันความหนาวได้ ทั้งเด็กชายเจ็ดคนและเด็กหญิงอีกสี่คน อายุไล่จากห้าขวบถึงสิบหกปี พ่อเล่าว่ายังจำได้ดีถึงความหนาวเหน็บเจ็บกระดูก

ที่มาพร้อมกับท้องฟ้าอันมืดมิดว่างเปล่า

เด็กๆ ในครอบครัวก็อดตีชินกับการที่ต้องอยู่อย่างคับแคบ แออัด มันออกจะดูเป็นเรื่องผิดปกติสำหรับคนอื่น หรือบางทีอาจฟังดู โหดร้าย แต่ถ้าไม่ทนนอนบนพื้นแข็งๆ เย็นๆ ก็ต้องกลายเป็น “คน จรจัด” อย่างที่พ่อชอบพูดอยู่บ่อยๆ ครอบครัวก็อดตีระหกระเหินกัน อยู่หลายปีในสภาพเช่นนี้ จากย่านเสื่อมโทรมทางใต้ของบร็องซ์ไป จนถึงที่อ่าวซีพีเอสในบรูคลิน จอห์น ก็อดตี ซีเนียร์ ปู่ของฉัน หา เงินจากการเล่นไพ่ตอนกลางคืนจนพาครอบครัวย้ายมาอาศัยใน ย่านชนชั้นกลาง แต่โชค (กับเงิน) ของปู่ช่างสั้นเหลือเกิน ระยะเวลาเพียง สองสามเดือนครอบครัวก็อดตีก็ต้องระเห็จออกจากบ้านดีๆ ไปอยู่ใน ชุมชนชอมซ้อแออัดใจกลางบรูคลิน “ช่วงนั้นลำบากมาก” พ่อของฉัน เล่า “แล้วก็ดูจะเลวร้ายลงไปกว่าเดิม”

การถูกไล่ออกจากบ้านในปี 1952 ช่างรวดเร็วและไร้ความปราณี เด็กๆ ในบ้านมีเพียงเสื้อเก่าบางๆ พันกาย แพนนี่ แม่ของเด็กๆ ยืน ตัวหนาวสันหน้าแพลตโทรมๆ ที่เคยเป็นบ้านของพวกเขาเมื่อไม่กี่นีก่อน ส่วนจอห์นผู้เป็นสามีไม่อยู่บ้าน เขาออกไปทำงานตั้งแต่คืนก่อน ถึงค่าเช่าบ้านจะนับเป็นเศษเงินจิบจ้อย แต่กระนั้นปู่ก็ไม่มีปัญญา หามาจ่าย

ฟีโลมีน่า หรือ “แพนนี่” เดอคาร์โล ก็อดตี เป็นแม่บ้านผู้กำ ไรงานหนัก เธอรับจ้างทำงานจิปาถะนอกบ้าน อย่างเช่น ซักผ้า รีดผ้า ทำความสะอาด ช่วยใส่ของลงถุงในร้านของชำละแวกนั้นเพื่อให้ ครอบครัวมีเงินเลี้ยงปากเลี้ยงท้องไปวันๆ ระยะเวลาหลังดูเหมือนว่าเงิน ที่หามาได้จะไม่พอจนเจือปากท้องครอบครัวและจ่ายค่าไฟทำความ อบอุ่นในบ้าน ในทางกลับกัน ปู่จอห์น โจเซฟ ก็อดตี ก็ทำตัวเป็นวัยรุ่น ุนตลอดกาล เขาชอบแสวงหาความตื่นเต้นสนุกสนาน คลุกตัวอยู่กับ

การพนันชั้นต่อ วงเหล้าและผู้หญิงครบถ้วน ปู่ไม่เคยมีงานทำจริงจัง เมื่อไหร่ที่รู้สึก “คันคะเยอ” อย่างที่ย่าเรียก ปู่จะออกไปข้างนอก หาหญิงแปลกหน้ามาควง ซึ่งส่วนมากจะเป็นสาวบาร์ที่เพิ่งเคยเจอ

มีอยู่หลายครั้งที่ปู่กลับบ้านไปทำสิ่งที่เรียกว่า “เดินทางเพื่อธุรกิจ” แล้วก็ไม่กลับบ้านทีละเป็นเดือนๆ ช่วงหนึ่งปู่ไปรับงานเป็นคนแบกกล่องให้กับค่ายหนังใหญ่ๆ ถึงกับได้เดินทางในฮอลลีวู้ดในบางครั้ง แม้จะไม่ใช่งานถูกกฎหมายร้อยเปอร์เซ็นต์แต่ก็ได้เรื่องเล่าสนุกๆ ติดมาด้วย ปู่ชอบเล่าให้ใครต่อใครฟังว่า ปู่ได้ทำหนังสงคราม ได้ใกล้ชิดกับระเบิดใกล้กับดาราใหญ่ อย่าง เจน รัสเซล

ตอนที่ถ่ายภาพยนตร์เรื่อง “Gentlemen Prefer Blondes” ปู่สาบานว่าดาราสาวชื่อดังมาติดพันแก (ลิ้มช่องว่างทางสังคมระหว่างเด็กเดินกล่องกับดาราใหญ่ไปเสียสนิท) เธอคนนั้นคอยหาจังหวะคุยกับปู่ จากที่ฟังปู่เล่า เจ้าหล่อนคอยหลอกลวงให้เมื่อสบโอกาส

จากนั้นปู่ก็ได้เจอกับ โทนี เคอร์ติส ผู้บริหารสตูดิโอ ปู่บอกว่า เขาทั้งสองกลายเป็นเพื่อนกันอย่างรวดเร็ว

“โทนีเป็นคนมีระดับ” ปู่มักพูดอย่างนั้น จากนั้นปู่จะยิ้มและหัวเราะ “เขาเป็นคนมีเสน่ห์เอามากๆ ที่เดียว”

ดังนั้นจึงไม่แปลกที่ทั้งสองจะสนิทสนมกันอย่างรวดเร็ว ปู่กับโทนี เคอร์ติส ออกเที่ยวด้วยกันคือนั้นท่ามกลางพายุ ดิมด้วยกันหัวราน้ำ และลงเอยด้วยการนอนพักในโรงแรมจิ้งหรีดกับ “คู่ควง” ตามที่ปู่เล่า

เรื่องกินเที่ยวนั้นดูจะสำคัญกับปู่มากกว่าปากท้องครอบครัว ดูเหมือนปู่จะไม่สำนึกเลยว่ายังมีครอบครัวอีกเป็นโขงให้เลี้ยงดู แถมยังไม่มีเงินพอจ่ายค่าไฟสำหรับฮีตเตอร์อีก บ่อยครั้งเหลือเงินที่เด็กในบ้านก็อดติถูกละเลย

สิ่งที่เกิดขึ้นทำให้พ่อถูกดูแคลนป้อนอย่างช่วยไม่ได้ พ่อจะเดือด
ขึ้นมาทันควันถ้าได้อ่านข่าวหนังสือพิมพ์ที่เขียนว่าปู่เป็นชาวอิตาเลียน
อพยพผู้ทำงานหนัก

“โกหกทั้งเพ” พ่อจะด่าออกมา “ต่อแหละทั้งนั้น พ่อของพ่อนะ
เกิดในนิวเจอร์ซีย์ ไม่เคยไปเหยียบอิตาลีเลยสักครั้งในชีวิตหย่าเปของ
แก ปู่จะเป็นพวกสำมะเลเทเมา คำไหนนอนนั้น ไม่เคยดูแลครอบครัว
ไม่ทำงานทำการอะไร ไม่ดูแลปากท้อง พ่ออยู่อย่างสิ้นไร้ไม้ตอกมา
ตลอด”

พ่อยังจำท่าทางของย่าตอนที่อยู่หน้าอพาร์ทเมนต์ที่ถูกไล่ออก
มาในคืนหนาวเหน็บได้ ย่าสวมเสื้ออยู่บ้านเก่าปู่ปะ ย่าเพิ่งอายุได้แค่
สามสิบกลางๆ แต่ดูแก่เกือบเท่าหญิงวัยห้าสิบ ปีแล้วปีเล่าที่ตรากตรำ
งานหนัก ความเครียดและการถูกทอดทิ้งไม่เคยกรุณาปรานีต่ออย่า
เลย พ่อมักจะเล่าให้ฟังว่าย่าเป็นคน “เย็นชา” โดยเฉพาะเมื่อต้อง
ตกอยู่ในภาวะจำยอมและความผิดหวัง พ่อโทษว่าปู่ นั่นแหละที่เป็น
ต้นเหตุ ผู้ชายต้องรับผิดชอบครอบครัว ทำให้ลูกๆ มีหลังคาคุ้มกะลา
หัว มีข้าวกินอิ่มท้อง มีเสื้อผ้าใส่ยามเหน็บหนาว แต่แทนที่จะยื่นยัด
ต่อสู้อุปการะเลี้ยงดูและจมอยู่กับความล้มเหลวทั้งในฐานะสามีและ
พ่อ

เย็นวันนั้นเอง พ่อเห็นย่ากลัดกลุ้มต่างๆ ที่น้อยครั้งนักที่ย่าจะ
แสดงออกต่อหน้าลูกๆ ย่าน้ำตาไหลอาบแก้ม จ้องมองไปยังอพาร์ท
เมนต์เก่าๆ จากนั้นก็พาลูกๆ เดินมาตามถนน ดวงตาของย่ามีแต่
ความว่างเปล่าและเศร้าโศก สีหน้าของย่าทำให้พ่อรู้สึกกลัวจับใจ

ครอบครัวก็อดตีเย็นตัวสันเทืออยู่หน้าบ้านท่ามกลางความหนาว
ที่เย็นเข้าไปถึงกระดูก “แค่ชั่วโหมงเดียว” พ่อว่า “แต่นานเหมือนชั่วกับ

ชั่วกัลป์เลย”

พอนึกถึงลูกๆ ยาก็เลยลงมือทำอะไรสักอย่าง ย่าพาลูกเดินไปตามถนนบริเวณคลินประมาณหนึ่งไมล์เพื่อไปขออาศัยที่เฮาส์ ออฟฟู้ดเซฟเพิร์ดซึ่งเป็นโบสถ์ที่ให้ความช่วยเหลือต่อสตรีตกยาก (ผู้หญิงที่ไม่พร้อมตั้งครรรค์) สำหรับย่าคงเป็นความเจ็บปวดแสนสาหัสที่ต้องบากหน้าไปขอความช่วยเหลือ ปกติย่าเป็นคนทรนง แต่ย่าก็จำใจทำเพื่อความอยู่รอดของลูกๆ แม่ชีแมรี มาร์กาเรต สวมชุดดำตั้งแต่หัวจรดเท้าได้กรุณาพาย่าและเด็กๆ เข้าไปพักบนห้องใต้หลังคา

ที่จริง ห้องนี้ก็ไม่เชิงเป็นห้องใต้หลังคาเสียเลยทีเดียว มันเป็นห้องชุดแบบสี่ห้องที่ดัดแปลงในปี 1940 เพื่อใช้เป็นที่พักอาศัยสำหรับเจ้าหน้าที่ มีเพียงห้องครัวเล็กๆ ในนั้น แต่ก็ดีกว่าไม่มีอะไรเลย ย่ารู้ดีว่าจะทำอะไรกับห้องได้ ห้องนั่งเล่นนั้นเล็กเสียยิ่งกว่าเล็กและเชื่อมติดอยู่กับครัวซึ่งย่าจะใช้เป็นห้องนอนห้องที่สี่สำหรับลูกๆ ที่โตเป็นหนุ่มแล้ว ห้องนอนอีกสองห้องเป็นของย่าและลูกๆ ที่เหลือรวมถึงพ่อด้วย อย่างน้อยก็จนกว่าปู่จะรู้ว่าบ้านใหม่ย้ายมาอยู่ที่ไหน ซึ่งไม่มีใครรู้หรือกว่าเมื่อไหร่ปู่จะกลับ ด้วยเหตุนี้ห้องนอนใหญ่จึงถูกแบ่งเป็นสองห้องเล็กสำหรับเด็กสิบเอ็ดคน คอนข้างจะแออัดเบียดเสียดอย่างที่พ่อเล่าให้ฟัง “แต่ก็ดีกว่าเพราะเราไม่มีทางเลือกอื่น”

หลายวันถัดจากนั้นมายังกลายเป็นความอึดอัด ตอนนั้นพ่ออายุแค่สิบสอง แต่จำต้องออกไปหางานทำนอกบ้านเช่นเดียวกับพี่น้องที่โตแล้วคนอื่นๆ ลูกทุกคนต้องช่วยกันทำงานโดยเฉพาะเด็กผู้ชาย

พ่อออกหางานทำในละแวกใกล้เคียง แต่ไม่เข้าพอก็ได้รู้ว่ามีงานอยู่ไม่มากนัก บิมน้ำมันตรงหัวมุมถนนฟูลตันเพิ่งไล่ช่างเครื่องออกสองคนเพื่อลดค่าใช้จ่าย ร้านขายขนมปังและของสดมีพนักงานขาย

เต็มเวลาสองคนและพาร์ตไทม์อีกสามคน ผู้จัดการซูเปอร์มาร์เก็ต
แอนดรูว์ช่วยให้อำนาจใจนิดๆ หน่อยๆ ว่าพ่อยังเด็กเกินกว่าจะทำ
อะไรได้วันแต่จะช่วยเหลือของให้ลูกค้า พ่อคิดอยู่แวบหนึ่งก่อนจะเห็น
พวกเด็กผู้ชายท่าที่ซึ่งซังกำลังแย่งลูกค้ากันอยู่ที่ลานจอดรถ แล้วคิดว่า
ว่าเงินที่ได้มันคงมีเพียงค่าทิปเล็กๆ หน่อยๆ ดูเหมือนร้านค้าจะมีคน
ทำงานมากเกินไปแล้ว พ่อจึงตัดสินใจเดินออกมา

ลูกค้าก็น้อย ชั่วโมงทำงานก็จำกัด ไม่คุ้มแน่ๆ

หกสัปดาห์ถัดมา ปู่กำลังเดินทอดน่องมาตามถนนหน้าบ้านพัก
เข้าสโตร์ฟู้ดเซฟเพิร์ดเพื่อตามหาครอบครัวด้วยข้อมูลจากเพื่อนฝูง
ปู่ได้ฟังเรื่องที่ลูกซบไล้ตอนปู่ไม่อยู่ พ่อมักจะพูดว่าหากปู่รู้จักละอาย
หรือสำนึกอยู่บ้างปู่คงไม่กล้ามาสู้หน้า คำว่าคุณธรรมไม่ได้มีอยู่ใน
สามัญสำนึกของปู่ ปู่เลือกที่จะเล่นบทเหยื่อแห่งโชคชะตา สวาปาม
โลกและพระเจ้าที่ให้เขามาแค่สองมือเปล่า ดังนั้นปู่จึงให้เหตุผลว่า
พฤติกรรมกับข้อบกพร่องทั้งหลายแห่งของตัวเองมาจากเหล่า การ
พนัน หญิงแพศยา และอารมณ์ร้าย

กลางดึกคืนหนึ่ง ปู่เดินขึ้นมาบนห้องใต้หลังคา ในใจคงอยาก
หาเรื่องทะเลาะกับย่า ที่แรกปู่ดกกริ่งและรูดคอยอย่างอดทน แต่พอ
ดกกริ่งได้สามครั้งแล้วยังไม่มีใครมาเปิด ปู่ก็ทุบประตูปังๆ เหมือนเด็ก
เอาแต่ใจ ทุบทุบทั้งเตะอย่างหนักหน่วงจนแม่ชีแมรี มาร์กาเร็ต เกือบ
จะเรียกตำรวจเพราะนึกว่ามีใครทะเลาะกัน เมื่อเห็นว่าเป็นปู่ เธอก็
ขอร้องว่า “กรุณาใช้กริ่งปุ่มบนสุดนั่นดีกว่าคะคุณ”

ขณะที่เกิดความวุ่นวายอยู่ด้านล่างห่างลงไปสามชั้น ย่าและ
ลูกๆ กำลังหลับสนิท มีเพียงสองคนเท่านั้นที่ตื่นอยู่ คือพ่อที่รู้สึก

เห็น้อยล้ำและนอนไม่หลับ ส่วนอีกคนคือน้องชายของพ่อ ซึ่งน่าจะเป็นอาริตซีที่ตื่นขึ้นมาเพราะอยากเข้าห้องน้ำ แต่เนื่องจากมีเด็กชายถึงเจ็ดคนนอนอยู่ด้วยกันในห้องเดียวและมีเตียงเพียงสองเตียง เด็กผู้ชายในครอบครัวก็อดตีจึงต้องผลัดกันนอนตรงนั้นที่ตรงนี้ที่ ถ้าคืนไหนใครโชคดีก็ได้นอนตรงฟูกอุ่นสบาย ส่วนอีกคนก็จะได้นอนที่พื้น โดยมีผ้าห่มทหารหนาๆ เก่าๆ อีกผืน คืนนั้นพ่อโชคดีที่ได้นอนบนฟูกหรือบางทีพ่ออาจจะคิดไปเองก็ได้

ห้องใต้หลังคาค่อนข้างไกลจากห้องน้ำหลัก จึงไม่เคยมีใครคิดสร้างห้องน้ำไว้บนนั้น จากที่พักอาศัยชั่วคราวสำหรับย่าและลูกๆ ซึ่งก็ถือเป็นบุญโขแล้ว แต่เข้าสัปดาห์ที่เซฟเพิร์ดก็จัดที่ทางและหน้าต่างใหม่ให้ย่าเพราะดูเหมือนย่าจะอยู่ที่นั่นเป็นการถาวร ย่ามีหน้าต่างดูแลทำความสะอาด ซักล้างและขัดเงาพื้นไม้จำนวนมากทุกคืนเพื่อแลกเปลี่ยนกับที่หลับที่นอน นอกจากนี้ยังต้องทำความสะอาดห้องโถงหลังอาหารเย็น เช็ดหน้าต่างทุกเดือน ซ่อมแซมเครื่องนอน (อย่างเช่นปลอกหมอน ผ้าห่ม และผ้าคลุม) และทำงานบ้านอื่นๆ ที่ถูกละเลยมานาน ย่าเองมีงานประจำที่ร้านขายเนื้อแถวๆ นั้น ถึงแม้ภาระหน้าที่ใหม่ในเข้าสัปดาห์ที่เซฟเพิร์ดจะไม่ได้เลิศเลอเพอร์เฟ็คอะไร อีกทั้งยังมีผลต่อร่างกายและจิตวิญญาณของย่า แต่ก็ยังเป็นสิ่งที่ดีที่สุดที่พอจะทำได้ในเวลานั้น อย่างน้อยก็จนกว่าจะเก็บเงินไปเช่าอพาร์ทเมนต์ได้ หรือจนกว่าสามีของเธอจะกลับมา (หวังว่าคงจะมีเงินติดกระเป๋ากลับมาบ้าง)

ที่จริงแล้วห้องน้ำอยู่ถัดลงไปเพียงชั้นเดียวจากห้องใต้หลังคา แต่ด้วยความอบอุ่นไม่เพียงพอที่จะกระจายไปได้ทั่วทั้งตึกเก่าๆ นี้ ทางเดินจึงหนาวระเือกจับใจจนเด็กๆ ก็อดติดกลัวที่จะต้องลงไปใช้ห้องน้ำตอนกลางคืน พ่อจะเฝ้าตัวออกจากผ้าห่ม ตัวสั่นงันงกด้วย

ความหนาว แล้วค่อยๆ ย่องข้ามฟืนกองที่กำลังนอนหลับอยู่ ถ้าโชคร้ายไปเหยียบเอามือหรือขาของใครเข้าก็จะกลายเป็นเรื่องทะเลาะตีกัน ยั่วประสาทให้ยาโกรธ ซึ่งเป็นอะไรที่เด็กๆ ไม่อยากให้เกิดขึ้น

ขณะที่พ่อนอนกระสับกระส่ายอยู่นั้น น้องชายของพ่อที่ชื่ออริตตีปวดจีจันทนไม่ไหวจึงกระโดดออกจากเตียงเดินโซเซไปที่ประตู แต่โซคไม่ตีประตูเปิดไม่ออก อาริตตีพยายามขยับที่จับประตูจากด้านหนึ่งไปด้านหนึ่ง ผลักประตูออกไปอย่างเบาเมื่อที่สุด แล้วดึงเข้ามา

ผลัก...ดึง ผลัก...ดึง แต่กระนั้นประตูก็ยังไม่เขยื้อน

ตอนนั้นอาริตตีกำลังจะฉีราดแห้งไม่ราดแห้ง เลยลนลานคิดหาทางออกอื่น อามองไปรอบๆ เพื่อหากระป๋องหรืออะไรก็ตามที่พอจะปล่อยของเสียได้ เขากวาดตาดำรวจอย่างรวดเร็ว แต่ก็ไม่เห็นอะไรที่ใช่ได้ เขาปวดจนฉีจะราดอยู่แล้ว อยากรื้อเสียอาริตตีก็ไม่ยอมฉีรดที่นอน พ่อเห็นน้องชายวิ่งไปที่หน้าต่าง เปิดหน้าต่างผลัดแล้วฉีลงไป ใครจะไปรู้ล่ะว่าปู่กำลังยืนอยู่ข้างล่างตรงหน้าต่างนั้นพอดี

ปู่เป็นคนเจ้าอารมณ์ ฉุนเฉียวง่าย แม้จะอายุสิบสองแล้ว แต่การโดนตีก็ยังถือเป็นเรื่องธรรมดา พ่อเองก็ไม่รอด บางทีโดนหนักตาเขียวบัดปากบวมฉี่ มีแต่รอยแผลรอยถลอกบนใบหน้า จนต้องขาดเรียนหลายวันเพราะอายเกินกว่าจะให้ใครเห็น ความยากจนและความโหดร้ายทารุณที่พ่อได้รับทั้งร่างกายและจิตใจในวัยเด็กหล่อหลอมให้พ่อกลายเป็นคนอย่างที่เราเห็นมากกว่าอะไรทั้งหมด

พอขึ้นมาที่ห้องใต้หลังคาได้ ปู่ก็ปรีมาตรงท้ายห้องนอน เพื่อหาใครก็ตามที่ต้องรับผิดชอบกับการฉีรดหัวปู่ พ่อของฉันทันกลัวจนพูดอะไรไม่ออก ได้แต่กระโจนกลับไปนอนที่เตียง ดึงผ้าห่มคลุมหัวพยายามไม่ให้ตัวสั่น ปู่ผลักประตูไม้เก่าๆ และถลาเข้าห้องมาราวกับพายุ เขาข้ามตัวเด็กๆ แล้วเอาปลายร่มเขี่ยทีละคน ใครตื่นก่อนก็คือ

คนที่ยังไม่หลับและน่าจะเป็นตัวการ อาริตซีนอนนิ่งเป็นหิน ในขณะที่พ่อนอนกระสับกระส่ายม้วนไปม้วนมา พ่อสะดุ้งโหยงตอนที่ปู่เดินมาถึง แน่ละ พ่อโดนแบบจัดเต็ม

พ่อโดนตีหนักกว่าที่เคย หน้าตาของพ่อบวมฉิ่งถลอกปอกเปิก เสียจนยาต้องให้หยุดเรียนหลายวัน ในฐานะลูก พ่อกับพี่ๆ น้องๆ ต้องคอยระวังไม่ให้พ่อโกรธและไม่ฉีรดพ่อของตัวเอง

สัปดาห์ต่อมาพ่อได้งานส่งผ้าให้กับร้านซักรีด พ่อทำงานหลังเลิกเรียน และทำเต็มวันในวันเสาร์เพื่อให้ได้เงินค่าแรงห้าสิบบเซ็นต์ต่อชั่วโมงกับทิปอีกต่างหาก พ่อเคยต้องเซ็นรถเก่าๆ สนิมเกอร์อะคอยส่งเสื้อผ้าตามถนนย่านบรูคลินประมาณวันละหนึ่งไมล์เพื่อเลี้ยงครอบครัว ก้อตติหังครอบครัว พ่อสิ้นสัปดาห์พ่อจะเอาเงินให้ย่า แล้วเก็บแค่นี้เหรียญครึ่งไว้สำหรับตัวเอง ความจริงที่ว่าพ่อต้องนำเงินค่าจ้างเกือบจะทั้งหมดให้กับครอบครัวนั้นไม่ได้ทำให้พ่อรู้สึกเดือดร้อนรำคาญใจเลยสักนิด พ่อเป็นผู้ใหญ่เกินอายุและรู้สึกภูมิใจที่ช่วยเหลือครอบครัวได้

แต่ความสุขของพ่อเกิดขึ้นช่วงเวลาสั้นๆ แค่นานเดือนให้หลัง ในฤดูใบไม้ผลิของปี 1952 ปู่ก็เปื้อและรำคาญจึงจากบ้านไปอีกครั้จคราวนี้ย่ารับมือไม่ไหว พ่อยังจำสายตาของย่าในวันนั้นได้ไม่ลืม ย่าแฟนนี่กลายเป็นคนเก็บกด สิ้นหวัง และไม่สนใจใยดีอะไรกับชีวิตอีกแล้ว

วันต่อๆ มานับเป็นเวลาที่มีดมนสำหรับทั้งครอบครัว สำหรับเด็กอายุสิบสองอย่างพ่อที่ต้องแบกภาระหนักอึ้งไว้บนบ่า มันไม่ใช่การทุบตีที่พรากความสดใสย่าวไปจากพ่อ แต่เป็นคำผรุสวาทที่กระหน่ำออกจากปากปู่ ครึ่งหนึ่งพ่อเคยบอกกับฉันว่า “จะมีกี่ครั้งกันที่เด็กจะได้รู้จักความโสมมก่อนที่เขาจะเริ่มเชื่อมั่น และจะมีกี่หนที่เด็ก

จะได้ยินคำพูดที่ทำให้เขารู้สึกว่าเขาเป็นคนไร้ค่า”

พ่อได้เรียนรู้ว่ามีกฎเหล็กสองข้อของครอบครัวก็อดดีที่จำเป็นในการเอาตัวรอด (อย่างน้อยก็ตอนที่ปู่ที่บ้าน) “หุบปากให้สนิทและแผ่ให้ป่าราบ” ส่วนใหญ่พ่อจะรู้ล่วงหน้าว่าจะเกิดอะไรขึ้นในบ้านง่าย ๆ ก็คือ จงฟังเสียงต่ำของปู่แล้วดูว่าจะเกิดอะไรขึ้น อย่างไรก็ตามเราไม่มีทางรู้แน่ชัดว่าจะออกหัวหรือออกก้อย

บางทีนี่อาจเป็นเหตุการณ์ครั้งรุนแรงที่สุดในชีวิต กลางเดือนกุมภาพันธ์ ปี 1952 แมซีแมรี มาร์กาเรต ปลูกผัก ๆ ก็อดดีขึ้นมากกลางดึก แล้วเรียกมารวมตัวกันข้างล่าง จอห์นรู้ดีว่าต้องมีอะไรหนักหนาเกิดขึ้น แม่ของเขาอยู่ที่ไหน นี่จะเกี่ยวกับแม่หรือเปล่า แม่แมซีแมรี มาร์กาเรต จะนำโกโก้ร้อน ๆ กับคุกกี้มาให้ก็ไม่สามารถอำพรางความจริงอันน่ากลัวที่ครอบครัวไม่ไปทัวบรยากาศในตอนนั้น

แต่เด็ก ๆ ซึ่งอยู่ในสภาพหิวโหยมาโดยตลอดก็สวาปามกันจนเกลี้ยง จากนั้นแมซีแมรี มาร์กาเรต ก็บอกข่าวร้ายว่าแม่ของพวกเขา “ล้มป่วย” ฟังดูออกจะสละสลวยเกินไปหน่อย เพราะที่จริงคือย้ายสิ้นหวัง หหมดกำลังใจ และอยู่ในสภาวะซึมเศร้า ซึ่งเป็นผลมาจากความระทมทุกข์ที่แบกไว้นานปี การทะเลาะวิวาททำให้ชีวิตคู่ของปู่กับย่าพังครืนไม่เป็นท่า ทุกอย่างที่เกิดขึ้นนั้นเกินกว่าที่ย่าแพนนี่จะรับไหว เมื่อปู่ออกจากบ้านไปครั้งสุดท้ายก็เอาแต่เก็บตัวอยู่กับบ้าน ซึ่งบางทีอาจจะเป็นสถานที่แห่งเดียวที่ย่ารู้สึกปลอดภัย

แมซีแมรี มาร์กาเรตอธิบายให้พ่อกับพี่ ๆ น้อง ๆ ทั้งหมดฟังว่า ย่าต้องเข้ารักษาตัวในโรงพยาบาลและอยู่ในหอผู้ป่วยอนาถาเพราะไม่มีญาติช่วยดูแลค่าใช้จ่าย ครอบครัวก็อดดีจำต้องแตกกระสานซ่านเซ็นไปคนละทิศละทางอย่างเลียดไม่ได้ เด็ก ๆ ต้องแยกกันไปอยู่ในที่ต่างๆ เด็กส่วนใหญ่โชคดีได้ไปอยู่กับเพื่อนบ้านเก่าๆ ที่ยินดีรับ

ดูแล แต่บางคนก็โชคไม่ดีอย่างพ่อกับพี่ชายที่ซื้อพีทจับฉลากได้ไม่สิ้น
ทั้งคู่ออกไปอยู่สถานสงเคราะห์เด็กชายบรูคลินและไม่รู้ว่ามีพ่อแม่
ของพวกเขาจะมารับกลับบ้าน